

BOTH BALÁZS

Szárnyak

*Szögletes szárnyak suhogása –
Elvetélt mozdulatsor,
kénszagú szikra pattan
mosolyból, szavakból,
a lélek mélyben ülő magja,
ahol nehéz fészket épít,
s malomként örli folyton
bűnöd a végtelenségig,
ez a pokol. Nem üstben forró
kárhozottak árnya:
mikor kezded képtelen már
ölelésre, kézfogásra,
s nincs sarokpont, felszakasz,
megvetni végre a lábad,
évekig szellemként élni
valami ködbezárt lápvilágnak.
Suhognak az ördögi szárnyak,
Démoni terv szülte csapda,
éber kóma, álomi lét,
kígyója az ital hatalma,
s életerőd borszeszlángként
pislog még, de halni vágysz már,
iszonytató álmod
lepedő, hálóing, ágytál,
vagy harangzúgás, csipkés tornya
évszázados gót templomnak,
hangtalan üvölt veled a sátán,
halott vagy, halott vagy!
Milyen erő fog gyűrűbe téged,
hogyan fala áttörhetetlen?
Sziszeg, tekereg benned a féreg,
s rést lel romos hitedben,
ez a pokol. Mikor magad vagy
a fegyenc és a foglár,
tárgyaidhoz mintha
múzeumi vitrin fölé hajolnál,
idegen kontinens hajcsat, fésű,
szemüveg, púderszelence,
fázol, akárha pőrére nyüzött
lelked dideregne –
Míg felderengő jelet küld
aki Ura mindeneknek,
s a szárnyak, pörögve, roncsként
a szédítő mélységbe vesznek.*